

AAR

circular 162

AMICS DE L'ART ROMÀNIC

Filial de l'Institut d'Estudis Catalans

abril 1997

Institut d'Estudis Catalans

— Carme, 45-47

— 08001 Barcelona

EDITORIAL

Els dies 6, 7 i 8 de març va celebrar-se a la ciutat de Lleida un simposi amb el tema: *Conservació del patrimoni monumental en la perspectiva del tercer mil.lenni. Restauració, ús i manteniment... nous criteris?* En aquesta reunió va tornar a planejar l'ombra d'un problema que fa anys preocupa a tots els professionals relacionats amb la conservació del patrimoni cultural, i en aquesta ocasió, concretament, el patrimoni monumental. Aquest desassossec ha arribat fins i tot a una majoria dels ciutadans, els quals amb la seva aportació al fisc, permeten que la tasca de restauració sigui possible.

Hi ha una primera dificultat en planejar una restauració: el seu ús. ¿Continuar la mateixa funcionalitat o modificar-la, transformar-la? ¿Continuar com a església o convertir-la en una sala de concerts? Una o altra solució comporten una exigència arquitectònica diferent, que vol dir també diferent inversió econòmica, a més d'un sistema de conservació distint. Si el monument pertany a l'administració, aquesta ha de valorar, de manera precisa, la posterior vinculació amb l'erari públic.

Hi ha, des de fa uns pocs anys, una nova realitat, l'"sponsor". Què ha de fer l'"esponsor" en la conservació del patrimoni monumental?

Sembla que el nou Mecenes ha d'ésser la solució de tots els mals i que l'administració ha trobat la font de les aigües miraculoses. L'"sponsor" ha de permetre restaurar i alliberar l'administració d'una quasi total responsabilitat econòmica. No neguem que alguns edificis del patrimoni cultural d'alt valor tant artístic com històric trobaran una entitat industrial, mercantil o comercial que aportarà la seva ajuda econòmica com a pagament d'una propaganda o promoció, però la majoria d'edificis del patrimoni monumental quedaran marginats. La dificultat, potser el dilema és concretar la funció de l'administració, la tasca que ha de fer i l'ajuda que pot representar el mecenes. L'"sponsor" no pensem que sigui la solució, no és un taumaturg, és una ajuda. La responsabilitat és de l'administració.

Hem de felicitar l'organització del Simposi per l'acurada coordinació dels diferents actes programats. Amb tot, hauríem de fer una queixa, no a l'organització, sinó als ponents, per la seva poca vinculació amb les tasques del Simposi. No és gaire correcte arribar, parlar i marxar; és una desatenció a l'organització, als col·legues i professionals, i a tots els assistents que no poden dialogar amb l'absent, en oferir els seus punts de vista. Cada dia podem comprovar més l'existència del ponent d'anada i tornada. Aquest costum és marginal a la bona acollida i a la qualitat del simposi i de les institucions que el varen convocar, els quals hem de felicitar per l'èxit científic assolit.